

יכוון את ליבו כנגד בית קודש הקודשים

הרבנית (נא)

א. משנה ברכות, פרק ד', משנה ה

"יכוון את ליבו כנגד בית קודש הקודשים"-

פירוש המאירי ע"ש: לכוון לכבוד ה' אשר בבית המקדש, כלומר למקום השכינה.

ב. גמרא ברכות, דף ל', ע"א

היה עומד בחו"ל, יכוון את ליבו כנגד ארץ ישראל, שנאמר: "והתפללו אליך דרך ארצם" (מלכים א', ח', מ"ח) היה עומד בארץ ישראל, יכוון את ליבו כנגד ירושלים, שנאמר: "והתפללו אל ה' דרך העיר אשר בחרת" (שם, ח', מ"ד). היה עומד בירושלים, יכוון את ליבו כנגד בית המקדש, שנאמר: "והתפללו אל הבית הזה" (דברי הימים ב', ו', ל"ב). היה עומד בבית המקדש, יכוון את ליבו כנגד בית קודש הקודשים, שנאמר: "והתפללו אל המקום הזה" (מלכים א', ח', ל"ה).... נמצא עומד במזרח, מחזיר פניו למערב. במערב, מחזיר פניו למזרח. בדרום מחזיר פניו לצפון. בצפון מחזיר פניו לדרום. נמצאו כל ישראל מכוונים את ליבם למקום אחד. אמר רבי אבין- מאי קראה- כמגדל דוד צווארך בנוי לתלפיות (שיר השירים ד', ד')- תל שכל פיות פונים בו.

ג. ירושלמי, ברכות, פרק רביעי, הלכה ה

נמצאו כל ישראל מתפללין אל מקום אחד, הה"ד: "כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים" (ישעיהו נ"ו, ו'). אמר ריב"ל- "הוא ההיכל לפני" (מלכים א', ו', ו')- לפניו היכל שכל הפנים פונים לו. עד עכשיו בבנינו, בחורבנו מניין? אמר רבי אבון- "בנוי לתלפיות"- שכל הפיות מתפללים עליו בברכה, בקריאת שמע ובתפילה, בברכה- בונה ירושלים. בתפילה- אלוהי דוד ובונה ירושלים. בקריאת שמע- פורש סוכת שלום עליו ועל עמו ישראל ועל ירושלים.

נמצא כל ישראל מכוונים את לבם למקום אחד, אר"א ואיחזקא ר"א מאי קרא "כמגדל דוד צווארך בנוי לתלפיות" - תל שהכל פונים בו. כל הלאומיות שבעולם מושכות עליהן המון רק בישובן, מפני התועלת הגשמית שבאה מהן למחזיקים בהן. אבל קישור נפשות כל ישראל לבית אלהי יעקב, אינו מפני התקנה הגשמית, כ"א מפני התכלית של אור השלימות שיבא ע"י גדולתן של ישראל בהתאחדם בארץ הקודש. ע"כ גם כחרבנה עיני כל ישראל אלי, כי לעולם לא זזה שכינה מכותל מערבי, וגם כשהיא שוממה קדושתה עליה, והסגולה הרוחנית אינה סרה לעולם. ע"כ אמר שהוא בנוי לתלפיות, מצד הצורה הרוחנית, ע"כ גם כשהוא תל ושמים כל פיות פונים אליו, שהכל פונים אליו

(י"ד) מ"א, ד"ט, י"ב, י"א

ואתה אמרת ונשלמה פרים שפתינו. אע"פ שנהרס הבנין הקדוש ונחרב.

וכל סדרי הקדושה בקביעותם נסתמו אורותיהם מהאיר בעולם, אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם, לא זזה הקדושה הפנימית. הקבוצה בתוכיותה של הנשמה הישראלית, שממנה נובע הוא כח השפה הקדושה, המיוחדת לישראל בקדושתה, וכח זה הוא יפה כ"כ, עד כדי להיות תשלומיק, גם בעד המעשה היותר גבר ויותר חזק, בהיותו מסתדר בפעולה, כמו שהקרבת היותר גדול, ויותר מופר בממשיותו, הוא קרבן הפרים, גם אותו אנו משלמים בשפתינו, שכה הדבור הקדוש, המיוחד לנו, פועל בהיותו וצירור הפנימי את אותו הענין המקודש, להעלות ולעזר את כל העולמים ואת כל התורה מצד פנימיותה, דוגמת מה שפעלו הקרבנות, בהתפשטותם וקדושתם, הגלייה והמפורסמת, נוסף על אוצר הכבוד הפנימי המקושר עמם.

(ל"א) כ"א

הנה כמו שקיומו וחוקתו של כל דבר הוא דוקא ממקרה, כן קדושת השי"ת שורה על ישראל בהיותם יחד

א, ולכן את ירושלים אזה ד' למושב לה שתהיה תל שהכל פונים אליה אמנם קודם שנקבע המקום לעבודת קרבן צבור היו מותרות הבמות לקרבן יחיד, שכל זמן שלא נקבע המקום לקדושה הכוללת או הכללת הקדושה היא רק במחשבה ורצון הלב, וכיון שהיתה כונתו להכלל בכל עם ד' או בכל מקום שהיה מוקטר מוגש היה נכלל בכלל הקדושה, ולא היה שם מעשה שמנגד למחשבתו. אבל משנקבע המקום לקדושה הכללית נאסרו הבמות, שהתייחדותו במקום, לעומת קביעות המקום הכללית, מורה היא פירוד, ואז גם אם מחשבתו תהיה פונה להכלל בכלל הקדושה הרי המעשה סותר את המחשבה, והוא מוציא מיד המחשבה ואין מועיל בו. והרי הכלי המחויק את הברכה, שהקבי"ה רוצה בה, הוא השלום, שהוא באמת צביונו של עולם, המגלה שכל רבויי הדעות והרצונות כולם פונים לתכלית א', וכל המעשים מתקבצים בו להביא לגילוי אור כבודו ית' ע"פ הדרכים שחקק הוא ית', וא"כ עיקר שבח האחדות השלום הוא, שבהתאחדות הכוללת אותו ואת זולתו מתגלה איחוד וקישור כל הרצונות כולם לרצון העליון ית', לפיכך צריך שיהיה מתחלה שלום בעצמיה, שכל רצונותיו בעצמו יפנו כולם לרצון האחד ית"ש, ואז בכל מה שיתאחד ברצונו יוסיף גלות את התאחדות הרצונות כולם לראש אחד, משא"כ אם לא איחד רצונו הקב"ה, אז אם מאחד רצון אחד עם רצונו ומשתדל בוה, הרי זה מראה הוספת פירוד ח"ו.

(ל"א - ע"ב)

בהיות המקדש על מכונת ישראל

ישוב בנחמה ושכינת אל עליון, צור ישראל, חסנו מעוז ומגינה מופיעה עליו בעז ותפארת, בניו למודי ד', ובחיריו הם נביאי אמת צדק, אשר רוח ד' מדבר בם ומלתו על לשונם, שפעת רוח הקדש ולבת אש אהבת אלהים עליון, אלהי ישראל, מאירה את לב האומה ומחממת באור אשיה את כל רוחה בקרבה, או הקדש והמקדש, וכל עבודתו הקדושה הנהדרה, כהנים בעבודתם ולייט בדוכנם ישראל במעמדם, הם מבליטים בשטפי גלים של חיים, אדירים ואמיצים, את הוד חייה הפנימיים של האומה, את דבקות נפשה באלהיה: ואת אהבתה הנערצה, וקשר קדשה לעבודתה, בכל חזם החיים ובכל רגשי הלב הנפש הרוח, וכל מפעלי החושים התצוניים והפנימיים כולם, העולות והזוכים, המנחות והנסכים, הקטורת והשירה הקדושה, שנעשים במכון הקדש, כדבר ד' הברור, כתורה וכמצוה, אשר לעולם זאת על ישראל, מחיים הם את האומה, מכפרים כל חטא ופשע, ומקריבים אל רוח הקדושה, אל התבין האיתן והבטוח בצל שדי, אל אלהי אמת, את כל האומה כולה, אותה ואת כל יחידיה, וכל הנלוח אליה עמה, ורוח ברכה ונדבה הולך ופועם, הולך ושוטף בהדר גאון, ממכון בית חיינו, ממקום מקדשנו ותפארתנו, עולה ופורח בגאות עלמים, לחבק את כל עלמי עד, לאהבה את כל היקום, כל היצורים וכל הנבראים, הנוגים כולם משפעת הברכה של אל נורא תהלות, אשר לפניו נעבוד ביראה ופחד, בכל פאר גבורה ובכל הוד תפארת, כל זה היה לנו כוס ישועות, מלא חיים ועצמה, בעת אשר שלם היה צביונו, בעוד אשר לא נשברנו כשבר גבלי יוצרים, כל עוד לא נחפרדה החיומה, והאומה לא זזה מעמדתה ומבית חייה, חיים של אמת היו חיינו, והיים של אמת באלהים אמת זרמו מאתנו על כל היקום, והיו למחיה לכל עמי הארץ, אבל אחרי החרבן הגדול אשר נחרבנו, אחרי אשר נשרף בית מאיינו ונטול כבוד מבית חיינו, אחרי אשר נמזרו עצמינו לפי שאל, וקול החיים הפנימיים, החזקים והאמיצים באמץ אלהי הגבורה והנצח, נדם והושפל, אי אפשר לנו גם לציר את גדלם ואת עזם, את פאדם ואת טהרתם, של תפקידי החיים האדירים, הסהורים והקדושים, הנאורים בגבורת קדש, של עבודת הקדש והמקדש, ובכל זאת, כל הגיון רוחנו וכל עמדת הנשמה שלנו, הם מיוסדים וקיימים ע"י האור הזורם מני, אז מימי עולם ומשנים קדמוניות, וחי התפלה שלנו, המשיבה לתחיה את נשמתנו, הנדכאה בדכאון גלי הגלות והשפלות, הם כולם יונקים מלשד החיים, שנשארו לנו לפלטה עדי עד, עד אשר יבא היום וישראל ירומם אף ינשא, וישוב אל אהלו כבתחלה בהדרת כבודו ותפארתו, והננו עומדים מלאי גאון ומלאי שכרון, מלאי תודה ומלאי מדידות, מלאי יגון ומלאי נחמה ותקוה, לקראת החזון הגדול, הנפתח לפנינו בתור אוצרה החי והרענן, שממנו אנו לוקחים חיי עבודה, חי תפלה, וחי עליצות לב ונפש באלתי ישענו, מגדולתו של עברנו הגדול, שהוא מקור העתיד הנהדר, המלא אוצרות חיי קדש קדשים, להאומה ולבניה, להאנושיות כולה ולכל היצור, אשר ישוב לכבודו והדרו בעת אשר ישמח ישראל בעושו, בני ציון יגילו במלכם, וימלך ד' לעולם, אלהיך ציון לדור ודור, הללויה.

(ל"א - ע"ב)